

HIER ZIJN WE EN WAAR GAAN WE NAAR TOE?

Nog nooit zat ik op een wolk die roze was.
Tot ik hoorde waar jij zou zijn,
wist ik zelfs niet hoe dat kon.

Daar onder die boom, waar wij stil naast elkaar
zagen dat we vanzelfsprekend konden zwijgen,
zolang de boom maar fluisterde dat we mochten zitten blijven.

Aan jouw zijde zag ik witte wolken roos kleuren
waarna je mij zachtjes toonde hoe ogen zich best sluiten
na diep staren,
waaierden

we

weg
wolk aan wolk.

Grote vissen eten stiekem en openlijk kleine vissen door
En verstuiven ze dan als fijn kristalglas over het zeewater
dat danst met de droompuls van de stroom.
De echo van schuwe golven rolt schuimend over de stranden
De zee blijft warm, eigenwijs, trouw aan iedereen
De zee blijft warm, eigenwijs, trouw aan iedereen.
Een omgekeerde straal schijnt er doorheen
als een zacht, inspirerend liedje

En je rent, je rent naar waar je zegt
naar waar je rent, zeg je? /
je rent, je rent, je draait je niet achterom
waarheen ? /
alles lijkt je mogelijk en je rent naar alles wat mogelijk is /
en je rent rent je rent
en naast je rent een ander een ander rent en rent /
en u rent rent u rent
waarheen zegt u waarheen waarheen rent u? /
u rent zonder om te kijken
en alles lijkt u mogelijk /
en je kiest niets anders dan de richting waarheen /
al het mogelijk waarheen zeg je waarheen waarheen waarheen? /
ga je rent je zegt je rent rent
zonder ommekeer ren je zeg je je rent
waarheen ren je waarheen
waarheen zeg je? (de afgrond)

Zoals jij ontstaan bent in de gedachten van ons,
de zoekende mensen,
zo besta jij, wij denken aan Magritte,
jij staart ons aan
en weet niet eens wat een pijp is.
We zijn niet bang van jou. Ondanks je kracht.
Jij laat ons staan en trekt de wildernis in.
De jungle van de metropool.
Die wir war van allemaal mensen samen die wij grootstad noemen.

Zijn wij nog wel homo sapiens sapiens?
Of zijn wij geëvolueerd naar de homo n'importe quoi?
Wij snijden door het vlees
van de stad met alle messen die we hebben,
wij wanen ons meester
of weten niet in welk onvindbaar gat gekropen.
Laat ons landen. Op elkanders handen.
In elkanders ogen.
Laat ons stilstaan en in oren fluisteren 'ik heb een roze gorilla gezien.'
En laat ons dan lachen. Zodat er sterren ontstaan bij ons twinkelende afscheid.

En gij zegt dat ge een engel zijt....?
Uit de polsslag van atomen van fragiele woestijnheuvels
creëren mysterieuze wezens de kleur van symfonisch licht,
en al snel fladderen de wimpers als een rozenvulkaan,
met vleugels van zijden linten
dromen omhelzen een fluistering en een zachtkloppend golven,
Ze danst voor zichzelf en rent dan als een waterval van warme liedjes
om met een windvloed echoherinneringen te omarmen.

en je lacht onder je kunstmatige sterren
en je lacht op je betonnen aarde
je lacht in het beeldscherm van je horizon
je lacht voor je instant food
je lacht getemd door homo n'importe quoi
je lacht terwijl je rent je lacht terwijl je loopt
je lacht zonder achterom te kijken
je lacht naast degene die lacht zoals jij
je lacht terwijl ça va? Ja ça va en met jou? ça va bedankt
en het wilde dier dat de verkeerde kant op rent, lacht zijn tanden bloot
en wanneer jij zingt in de regen zittend op de rand van de leegte, huil je,
een waterval van hete liedjes,
men denkt dat het de regen is,
het angstige dier huilt niet.

Daar staan we dan weerom, op straat.
Elke dag stappen we de deur uit.
Al kan het dagenlange binnenblijven
ook een optie zijn.
Gaan nu! De hoek om!
De straat met al zijn kleuren naast het onwrikbare grijs.
Kronkelend of net kaarsrecht.
Zo is het ook met ons gemoed gesteld.

Wij, mensen kronkelend kaarsrecht
zoals een kleurrijke reuzenworm krioelen wij
door elkanders kop en staart.

In zijn meest ideale staat is de straat
een danstapijt waar wij met zijn allen
net op passen, met nog wat plaats over.

Plaats voor improvisatie, spektakel, op de plaats rusten, dansen, vrolijk wegdromen met ogen gesloten, speels
verdwalen,
in elkanders ogen en ongemaskerde mond verdrinken.

En uiteindelijk landen achter al die verschillende deuren,
terug naar onze dansloges.

Ze halen hun oude zakken op tussen de lijken van gebroken gedichten.
Bedelaars tussen tongen van zeeschuim.
Ze dromen van een schaduw met het parfum van jasmijn en levensdruppels.
Ze berijden de golven op een donkere, verwarde nacht
En ze dansen in lijn met droevige genade.

waar gaan we heen zeg waar gaan we heen
we dansen op de stoepen
onze wereld is aan het ontrafelen
je raakt me aan je raakt me niet aan
raak me aan
je neemt me je gooit me weg
raak me niet aan
onze monden liggen verstrooid op het asfalt
verstomde kruimels
waar gaan we heen zeg waar gaan we heen
onze wereld is aan het ontrafelen
schoonheid is op straat
onze monden liggen verstrooid op het asfalt
we gooien ze als oude zakdoeken
en onze gezichten zijn stom
de natuur ontbindt zich
we dansen de schoonheid die zichzelf weg werpt
we dansen de schoonheid die zichzelf weg werpt
je verwijdert je van me weg raak me aan
ik pluk onze verstomde monden van de stoepen
kruimels van de ontrafelende wereld
en ik dans
met jou

Mag ik deze dans van u?
Of hebt u geen tijd?
Danst u nooit?
Past dat niet bij uw verheven status?
Hebt u gehoord van de mensen die niet meer mogen dansen?
Kom geef uw hand, kijk naar mijn voeten.
Laat mij u maar even tonen wat
de vooruitgang is van de juiste noten
op deze dansvloer des levens.
Sluit uw ogen nu maar,
De vooruitgang zit in de hiel op de juiste
plaats zetten, de blik over de heuvel sturen.
Wegwaaiend accuraat.

Zoals wij nu kijken, kijken wij.
Zoals de diepte in ons kijkt
kijken wij zelden terug.
Tenzij de diepte in ons aan land komt.
Onze drooggelegde oevers overspoelt.
Dan staren wij ontdaan naar
datgene waarvan wij
menen te voelen dat het niet voor onze ogen

bestemd is - tot wij
ons kijken zien
ons zien kijken.
en zo tot het inzicht komen
dat onze diepte
voor onze neus staat, waarna
wij onze fantasie
recht in de onbestaande ogen kijken.
Knipperend. Zoals tegen de zon.

Een man, gemagnetiseerd door stadstrompetten,
Spuwend als een vulkaan
En kleuren sputterend zonder de glans van hoop
Loopt achter bewegende schaduwen
En zoekt tevergeefs sporen van heldendaden
Achter de raadselachtige muren
Van dondergebrul en gebroken luchtspiegelingen

Het zoute strand strekt zich gebogen uit aan de rand van de zon,
Een getrokken lijn door de polsslag van diepe herinneringen
Als een stuk speelgoed bekleed met zachte zeemeeuwveren,
Nat van bellen en gefluister van de wind,
En de waterklok tikt nul, nul, nul, nul

en zeg
dat dit misschien de tijd is
van onze verdwijning
luister
alles verschijnt en alles pulseert
alles verdwijnt en alles rimpelt
alles is kalm luister
de wind nu
zal er zijn na ons
luister
de wind voor ons waait over ons
de wind achter ons ademt ons in
en het is altijd dezelfde wind
de wind verbindt ons en onze harten kloppen
samen met de bladeren en de wortels
niet niet onze voetstappen die de aarde draagt
de aarde draagt alles wat van de aarde komt
stof zullen we zijn deze aarde die draagt
alles wat verschijnt en alles wat betastbaar is

luister
misschien is het de tijd
van onze verdwijning
lach
de wereld zonder ons leeft en golft
de wereld onder ons
kruipt uit zijn hol
de wereld onder de grond
zal de winkelstraten binnenvallen
en de parkeergarages van supermarkten
het leven beneden krioelt
laten we verdwijnen

Alles is er
wind wind wind
wind voor ons
wind achter ons
ademt
de wereld valt uit elkaar
en onze voetstappen vervagen
en je lach is de wind
die de wereld opheft

Daar staan we
Zij
Aan
Zij
Schuifelend over onzichtbare
moerasgrond zoeken
wij elkanders ogen
Zouden wij vergeten zijn?
Hoe elkaar uit te zwaaien?
Ooit zag ik een open kist.
Een opgebaarde legende.
Een kleine jongen van tien
schreef op de kist
'Mijn Held'.
Later volgde een vreugdevuur.
En we dansten allen samen.
En hij danste mee.
We lachten en namen afscheid.
We vergaten hem nooit meer.
Een delirium ontstaat zonder dat het
daar om vraagt.
Het kent geen tijd,
maar neemt ze des te meer.
Er is altijd weer een feest.
Feest is het summum
van het leven an sich.
Een echt feest, zonder maniërisme
Beat na Beat
Op een strand,
de voeten in de branding.
Een goed feest stompt je
de maag of vlijt zich rond je nek.
Feest moet ooit stoppen.
Maar er is één feest dat blijft duren
zolang je ademt, en dat is het feest
waar je nog niet bent geweest.

Feest!

Als je dan
na alles tot je te hebben genomen.
Je ogen sluit.
En de gletsjer in je hoofd
langzaam verder smelt
vervelt je eindigheid ongezien verder.
Maar elke seconde is een contrapunt.
Elke ademtocht knikkert je bestaan
verder door de volgende bocht
in je bestaan.
Gezichten slapen nooit.

Ook niet als het smeltwater alles overspoelt.

Ik en jij, vloeiend in liefde als een waterval vanuit een gevoel,
de lichten bedekken ons met een bos van magische rozen,
smelten met de gloed van onze omhelzing
als eilanden, dromerig koraal onder een tent van blauwe lucht,
we worden dronken in een lange, nooit eindigende omhelzing.

Als de avond ons overschaduw
Voel ik dat jij de teler bent
dat jij een fluwelen legende bent
die niet ouder wordt,
In de ruimte hangt een fruitige stemming,
Ik ademde een geur in die stamt uit de koninkrijken van de eerste eeuwen,
En zonder te stoppen blijf je om me heen draaien
Al dansend spuitjij als een fontein
Het levenselixir van zilveren regen met koppigheid en verlangen.

en je opent je ogen
de stilte danst om je heen
ga weg kom
we dansen met de stilte
Ole ole
het is een golf waar je jezelf in werpt
kom aan kom kom
de ongetemden
we strelen alle stranden
waar de stilte danst
en de twijfel in de branding je blik kliëft
Ole ole
ik zeg het je
zoals Gertrude Stein het zegt
op dat moment was de wereld rond
en wij konden er helemaal om draaien
om en om en om en om
Ole ole
het is een golf waar jij jezelf in werpt
ga weg kom kom
de ongetemden
we strelen alle stranden
waar de stilte danst
waar de stilte danst
danst een golf
danst een kloof
danst de zieke
danst de levende
danst de twijfel
danst de afstand
danst de cirkel
ga weg kom ik zeg je kom
dans dans oh ja dans